В борні житейській згубивши надію,
Стомивши душу на герці нерівнім,
Так часом дивно я очі закрию
І прозріваю у захваті дивнім.

Як тьма осіння, де сполох погасне,
Буденний морок ще глибше чорніє,
І тільки в небі, мов заклик прекрасний,
Сіяють зір озолочені вії.

Огні безмежні такі зрозумілі,
Така прозора безодня струмиста,
Що вічність я бачу крізь роки і хвилі
І сонце світів пізнаю променисте.

І нерухомо на розах багряних
Живий вівтар світотвору димиться.
В його диму, як в творчих оманах,
Вся сила тремтить і вся вічність сниться.

І що в етері безоднім розлито,
Душа і тлін, вогні і проміння —
Тільки твій відблиск, о сонце світу,
І тільки сни перемінні й хвилинні.

Крізь повів мрій підіймаюсь я димом,
І тану, і вію, й пливу мимоволі,
І все невловиме стає мені зримим,
І легко жить, і втишаються болі.

Перекладач: М. Рильський